

[Elna Munch.]

en Erklæring fra det lægevidenskabelige Fakultet og Sundhedsstyrelsen, skulde man egentlig tro, at Naaleøjet var tilstrækkeligt lille, men man har altsaa ment, at det skulde gøres endnu mindre.

I § 4 er der indført en Bestemmelse om Specialistbetegnelsen. Jeg tror, at Landstingets Forslag om at lovfæste et Specialist-nævn er en god Foranstaltning. Det er i Virkeligheden et overmaade vigtigt Spørgsmaal, hvem der maa betegne sig som Speciallæge. Speciallægerne er nu engang noget særligt. Jeg husker engang, en ung Mediciner spurgte sin Kæreste, hvad hun syntes han skulde være, almindelig Læge eller Specialist, og hun svarede: du skal naturligvis være Specialist, for saa behøver du kun at bestille det halve og kan tage de dobbelte Priser. Om nu denne Definition kan holde Stik, skal jeg lade være usagt, men i alt Fald staaer det at være Specialist for den almindelige Befolkning som det højeste, man kan naa op til; naar den almindelige Læge giver op, henvises man til en Specialist. Men da nu dette Forhold er af saa stor Betydning for Lægen og Befolkningen, vilde jeg tro, det havde været rigtigt, om man havde forelagt Indenrigsministeren Afgørelsen til Godkendelse, i hvert Fald for de kasseredes Vedkommende. Og navnlig vil jeg pege paa § 30, sidste Stykke; der tror jeg, det vilde være rigtigt at indføre, at der kunde appelleres til Indenrigsministeren.

Landstinget ønsker, at Læger i ret udstrakt Grad skal kunne udøve Tandlægevirksomhed. Det er naturligvis en Lettelse for Befolkningen, at man kan bruge Lægen i Stedet for at gaa til Tandlægen; men jeg tror dog ikke, man skal gøre det uden i Nødsfald, og det har jo ogsaa hele Tiden været Meningens med Folketingets Affattelse.

Dernæst har man i § 7, Stk. 1, slettet Ordet „praktiserende“. Jeg mener, det er en uheldig Forandring, for jeg synes, det er meningsløst at forpligte en Læge, som overhovedet aldrig har udøvet Lægegerning, som aldrig har praktiseret, som er gaaet fra Eksamensbordet ind i videnskabeligt Arbejde, rimeligvis i Kraft af, at han har anset sig for uegnet til at kunne virke som Læge — jeg synes, det er urimeligt at forlange, at en saadan i paagældende Tilfælde skal kunne tilkaldes for at udføre Lægegerning. Han vil ved et Ulykkestilfælde, og hvor det gælder om hurtigt at anlægge en Forbinding, ikke være til mere

Nytte end f. Eks. den Politibetjent, der er til Stede.

Han har maaske 10 Tommelfingre, alle mere eller mindre fyldt med de Bakterier, han i sit Laboratorium sidder og sysler med, og paa den anden Side kan man ikke sige, at han har gyldigt Forfald. Man kunde maaske hævde, at han kunde gardere sig med, at han ikke ønskede at virke som Læge; men selve Lægetitelen medfører Fordele, som han naturligt ikke vil fraskrive sig.

§ 9 og den i Landstinget indsatte Paragraf efter § 9 handler om Lægens Tavshedspligt. Vi har i Folketinget beskæftiget os med denne Paragraf, som dengang gik ud, da det var Hensigten, at den skulde optages i Forslag til Lov om Rettens Pleje. Jeg har været meget betænkelig ved denne Bestemmelse, men indser paa den anden Side, at den kan blive af stor retslig Betydning. Der kan komme til at foreligge Tilfælde, hvor kun en Læge kan afgøre, om der f. Eks. foreligger Mord eller Selvmord, og det kan komme til at faa Betydning i Skilsmisssager o. s. v.; Bestemmelsen kan maaske ikke undværes, og den mildnes ved, at Vidnesbyrdet aflægges for lukkede Døre.

Men jeg synes, det er med fuld Ret, at det lægevidenskabelige Fakultet fremfører, at der er noget usikkert over Bestemmelserne om Lægens Tavshedspligt. Det er en Selvfølge, at en Læge, bortset fra, hvad der kan fordres af Retten, har den mest absolutte Tavshedsret og Tavshedspligt med Hensyn til sine Patienter. Det Tillidsforhold, der maa eksistere mellem Lægen og hans Patient, maa være aldeles ubetinget. Det maa det være, da Patienten jo er nødt til at søge Læge og at sætte ham ind i sine mest private Forhold. Det maa derfor være en Selvfølge, at en Læge har Ret og Pligt til overhovedet ikke at nævne, hvem hans Patienter er, undtagen hvor det ikke kan undgaas, eller omtale noget om en Patients Sygdomme; Konsultationsstuen og Sygehuset maa have Skrifttestolens Hemmelighedskrav over sig.

I den Henseende er maaske Lægeløftet og § 9 noget for vagt udformet. I Lægeløftet hedder det,

„at jeg ikke ubeføjet vil røbe, hvad jeg i min Egenskab af Læge har erfaret“, og i § 9 hedder det:

„En Læge er under Ansvar efter borgerlig Straffelov..... forpligtet at iagttage Tavshed om, hvad han under Udøvelsen af sit Kald erfarer eller faar Formodning om angaaende Privatlivet tilhørende Hemmeligheder.“